

Mahdottomuus vai toteutunut profetia? Monet kristityt ovat liian tietämättömiä tietääkseen eron.

Impossibly Long Odds Or Prophecy Fulfilled? Many Christians Are Too Ignorant Of Prophecy To Know The Difference

By [Tim Moore](#), December 5, 2023

Meillä kaikilla on erityisiä muistoja, jotka jäävät pysyvästi mieleemme. Häämme. Lapsen syntymä. Tai ehkä tragedian hetki.

Kokonaiset yhteiskunnat voivat kokea merkittäviä tunnetapahtumia, jotka jäävät kollektiiviseen muistiin. Toisen maailmansodan sukupolvi ei koskaan unohtanut Pearl Harbor'ia. Heidän lapsensa muistaisivat pitkään, missä olivat, kun saivat tietää John F Kennedy'n salamurhasta. Muistan elävästi seuranneeni Challenger'in räjähdystä ja myöhemmin 9/11-iskujen raportointia.

Muut historialliset tapahtumat ovat muuttaneet kansojen ja maailman

kehityskulkua. Siksi Lexington'in ja Concord'in taistelusta (joka käynnisti Amerikan vapaussodan) tuli "laukaus, joka kuultiin ympäri maailmaa."

Vuonna 1948 tapahtumat syrjäisessä maailman kolkassa merkitsivät muinaisten profetioiden täyttymistä ja jouduttivat lopun aikojen lähestymistä. Israel syntyi uudelleen.

Kauan odotettu lupaus

Vuodesta 66 jKr. Juudean juutalaisia tuhottiin ja karkotettiin eli hajotettiin. Tukahduttaessaan armottomasti Galileasta alkaneen kapinan Rooman valtakunta päätti ratkaista "juutalaiskysymyksen" – ainakin siltä osin kuin se koski Palestiinan uppiniskaisia juutalaisia. Niinpä suurin kustannuksin Rooma teki esimerkin juutalaisista kapinallisista piirittäen Jerusalemin ja jopa poistaen viimeisen vastarintajoukon Masadasta.

Herodes Suuren ankaran hallituskauden aikana juutalaisten vastarinta Roomaa vastaan tukahdutettiin. Kun hän kuoli, hänen valtakuntansa jakaantui ja roomalainen varuskunta huomasi pian, että taas sitä vastustettiin avoimesti. Tietenkin juutalainen Messias ilmestyi samaan aikaan tarjoten todellista ja ikuista vapautusta – mutta korruptoituneet juutalaiset viranomaiset varmistivat, että roomalaiset kädet teloittivat hänet.

Jeesus oli ennustanut Jerusalemin tulevan tuhon. Koska useimmat juutalaiset eivät tunnistaneet etsikkoaikaansa eivätkä hyväksyneet Häntä, Jumala hylkäsi heidät pitkään ja tuskalliseen kauteen.

Hylätty, mutta ei lopullisesti.

Herra ei ollut ensimmäinen, joka profetoi tuhon ja diasporan (juutalaisten hajottaminen). Mooses kertoi hyvin selvän vaihtoehdon Jumalan jatkuvalla siunauksella valitulle kansalleen. Luku 5.Moos. 28 tallentaa hänen kattavan varoituksensa tottelemattomuuden seurauksista. Loputtoman siunauksen virran sijaan hän sanoi: *"Ja Herra hajottaa sinut kaikkien kansojen sekaan maan äärestä toiseen.... Ja niiden kansojen seassa sinä et saa rauhaa, eikä jalkasi löydä lepopaikkaa. Herra antaa*

sinulle siellä vapisevan sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun” (28:64-65).

Hän jatkoi kuvaillen kirousta, joka lankeaisi itse maalle – Luvatulle Maalle, jota hänen kansansa oli menossa ensimmäistä kertaa omistamaan. Kun Jumala hajottaisi kansan, itse maa muuttuisi *”tulikiveksi ja suolaksi, kuin poltetuksi joutomaaksi, kylvämättömäksi ja tuottamattomaksi, eikä siinä kasva edes ruoho”* (5. Moos. 29:23).

Kaikki nämä kiroukset lankesivat Israelin (kansan ja maan) päälle, koska juutalaiset hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, liiton (5. Moos. 29:25).

Mutta Mooses näki myös tuota suurta onnettomuutta pidemmälle ja lupasi: *”Vaikka sinun karkoitettusi olisivat taivaan äärissä, niin Herra, sinun Jumalasi, kokoaa ja noutaa sinut sieltäkin. Ja Herra, sinun Jumalasi, tuo sinut siihen maahan, jonka sinun isäsi ovat omistaneet, ja niin sinä otat sen omaksesi; ja hän tekee sinulle hyvää ja antaa sinun lisääntyä enemmän kuin isiesi”* (5. Moos. 30:4-5).

Tämän lupauksen vankkumaton toivo on syy, miksi jokainen juutalainen koko diasporan ajan on päättänyt pääsiäisjuhlan toiveikkaaseen rukoukseen: "Ensi vuonna Jerusalemissa."

Vilkkuva Toivo

Yli 1800 vuoden ajan tuo toivon pilkahdus aina vain heikkeni. Kun juutalaiset yrittivät assimiloitua elämään vieraisissa yhteiskunnissa ja omaksuivat niiden ihmisten ominaisuuksia, joiden keskuudessa asuivat, pyrkimys palata maahan oli enemmän epärealistinen ihanne kuin motivoiva pyrkimys.

Koska Maan kirous oli niin täydellinen, autiolle joutomaalle paluu ei juuri houkutellut. Ja huolimatta matalatasoisesta antisemitismistä, joka silloin tällöin puhkesi avoimeksi ja väkivaltaiseksi vainoksi, juutalaiset viihtyivät suhteellisen hyvin sellaisissa maissa kuin Saksa, Puola ja Venäjä.

Tämän ei pitäisi tulla yllätyksenä. Ihminen sopeutuu nopeasti uusiin

olosuhteisiin ja hyväksyy tilanteensa normaalina. Tästä syystä monet juutalaiset päättivät jäädä Babyloniin, vaikka Nehemia johti jotkut palaamaan Israeliin 2500 vuotta sitten. Melko monet heistä asuivat edelleen Irakissa aivan viime aikoihin asti, kunnes Saddam Hussein ajoi heidät pois. Tästä syystä Iranissa on edelleen suuri joukko Israelin tuomitsevia juutalaisia.

Ulkopuoliselle tarkkailijalle ajatus, että laajalle hajoitettu kansa irrottautuisi jälleen juuriltaan ja palaisi Jumalan hylkäämään paikkaan, jossa kerran asui, tuntui naurettavalta. Se olisi kuin ihmiset, jotka kutsuvat itseään troijalaisiksi, päättäisivät kokoontua uudelleen 3000 vuoden jälkeen ja rakentaa uudelleen kadonneen Troijan kaupungin.

Toisin kuin troijalaiset, juutalaiset säilyttivät identiteettinsä kuitenkin diasporan pitkien vuosien läpi. He kunnioittivat muinaista tapoja - vaikka eivät aina kunnioittaneet isiensä jumalaa - tavalla, joka yhdisti heidät vuosien ja etäisyyksien yli. Pääsiäinen, Hanukkah, Purim ja muut juutalaiset juhlapäivät varmistivat kollektiivisen muistin ja yhteisen toivon.

1800-luvun lopulla tuon toivon hiillos syttyi jälleen liekkeihin. Vuonna 1878 juutalais-puolalainen runoilija Naftali Herz Imber kirjoitti sanat otsikolla "Hatikvah" (Toivo):

*As long as in the heart, within, (Niin kauan kuin sydämessä, sisällä)
The soul of a Jew still yearns, (Juutalaisen sielu vielä kaipaa)
And onward, towards the ends of the east (Ja eteenpäin, kohti idän ääriä)
An eye still gazes toward Zion; (silmä katsoo yhä kohti Siionia)*

*Our hope is not yet lost, (Toivomme ei ole vielä menetetty)
The hope of two thousand years, (Kahden tuhannen vuoden toivo)
To be a free nation in our land, (olla vapaa kansa maassamme)
The land of Zion and Jerusalem. (Siionin ja Jerusalemin maassa)*

Shmuel Cohen, 17-vuotias itäeurooppalainen muusikko, jonka vanhemmat olivat muuttaneet Palestiinaan, asetti sanat romanialaiseen melodiaan vuonna 1887. Se tuli tunnetuksi kaikissa siionistipiireissä 1900-luvun alkupuolella ja hyväksyttiin siionistisen piirin hymniksi vuonna 1933.

Vaikka Britannian mandaattihallitus kielsi sen julkisen esittämisen, "Hatikvah" otettiin myöhemmin Israelin kansallislauluksi.

Kuten on profetoitu ja luvattu, Israelin toivo on todellakin ikuinen.

Kertoimet ovat liian pitkät lyödäkseen vetoa [Odds Too Long to Wager On](#)

Kautta koko diasporan kirkko omaksui ylivoimaisen pakanallisen sävyn. Paavali puhui siitä, että juutalaiset hylkäsivät evankeliumin "maailman sovituksi", koska se johti siihen, että itse evankeliumi levisi kaikkialle maailmaan (Room. 11:11-15). On traagista, että monet pakanakristityt olettivat juutalaisten itsepäisyyden osoitukseksi heidän syrjäyttämistään, vaikka Paavalin mukaan näin ei ollut (Room. 11:1-5).

Mutta todistaessaan Mooseksen profetian täyttymistä vaeltavasta, hylätystä ja epätoivoisesta juutalaisesta pakanat hyväksyivät liian helposti valheen, jonka mukaan Jumala oli pessyt kätensä juutalaisista. Tämä oli "kristittyjen" ristiretkeläisten asenne, joita vv. 1050-1300 virtasi Lähi-Itään tappaen juutalaisia yhtä suurella riemulla, kuin Pyhän Maan vallanneita muhamettilaisia.

Kun juutalaiset alkoivat palata maahan, joka Mark Twain'in mukaan oli autio ja vailla ihmisiä, eläimiä tai kasvillisuutta, heidän unelmalleen ei ollut juurikaan kansan tukea. Jopa Iso-Britannia perui Balfour'in julistuksessa antamansa lupauksen tukea juutalaisen kotimaan perustamista Palestiinaan. Kun juutalaisten pakkopainostus alkoi - ja arabimaailman taholta oli paljon pakottamista, kun juutalaisten määrä ja vaikutusvalta alkoivat kasvaa – niin Britannian mandaattiviranomaiset olivat päättäväisesti arabien puolella juutalaisia vastaan.

Ehkä paras esimerkki Israelin uudelleenperustamisen käsittämättömyydestä on Yhdysvaltain ulkoministeri George C. Marshall'in vuonna 1948 antama neuvo. Kenraali Marshall, jonka strateginen ja geopoliittinen terävyys oli todistettu toisessa maailmansodassa, oli vakuuttunut, että arabijoukkojen musertava ylivoima merkitsisi kuolemantuomiota juutalaisille. Marshall varoitti presidentti Harry Truman'ia, että jos tämä uskaltaisi tukea Israelin itsenäisyyttä, hän eroaisi

virastaan ja sitten kampanjoisi ja äänestäisi häntä vastaan seuraavissa vaaleissa!

Onneksi Truman oli ollut tarkkaavainen pyhäkoulussa ja tiesi, että vaikka ihminen näkee vain mahdottomuuksia, "Jumalalle kaikki on mahdollista" (Mt. 19:26). Ja kun on kyse Raamatun profetioista, Jumalan lupaus on raudanluja.

Mahdottomuus vai toteutunut profetia? Monet kristityt ovat liian tietämättömiä tietääkseen eron.

***Tim Moore** is a retired Air Force Colonel and the CEO and Senior Evangelist of Lion & Lamb Ministries.*